

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1800/2565

บริษัท ธ.โจทก์ นางสาว ว. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 51, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 54, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.พ. มาตรา 243, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 57/1, พ.ร.ก.ดังกล่าวได้แก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7, พ.ร.ก.ดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ศาลจะรับฟังพยานหลักฐานโดยอ้อมจะต้องพิจารณาว่าพยานหลักฐานนั้นเกี่ยวกับประเด็นในคดีหรือไม่ หากพยานหลักฐานใดไม่เกี่ยวกับประเด็นหรือนอกประเด็น แม้คู่ความจะนำสืบกล่าวอ้างพยานหลักฐานนั้นต่อศาล ศาลย่อมมีอำนาจที่จะไม่รับฟังพยานหลักฐานนั้น โจทก์บรรยายคำฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันทุจริตต่อโจทก์ โดยจำเลยที่ 1 ตั้งระบบอัตโนมัติในเครื่องคอมพิวเตอร์และบันทึกข้อมูลในระบบว่ามีการหักเงินบางส่วนของบัญชีกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ แล้วนำไปตั้งพักไว้ในบัญชีตั้งพักของธนาคารโจทก์ หลังจากนั้นได้สร้างรายการเงินฝากของโจทก์โดยจำเลยที่ 1 ไม่มีอำนาจ แล้วโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 2 ได้เบิกถอนเงินจากบัญชีของตนไป การที่โจทก์นำสืบถึงการกระทำของจำเลยที่ 2 ที่เกี่ยวข้องกับค่าตรวจสอบบัญชี จำนวน 700,000 บาท เศษ โดยมีการระบุถึงรหัสประจำตัวพนักงานของจำเลยที่ 2 เป็นผู้บันทึกข้อมูล และจำเลยที่ 1 เป็นผู้อนุมัติรายการต่อศาลแรงงานกลาง จึงเป็นการนำสืบถึงรายละเอียดในการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสอง เนื่องจากเป็นเรื่องความเป็นมาที่โจทก์ตรวจพบการทุจริตของจำเลยทั้งสองก่อนหน้าที่จะมีการกระทำความผิดตามคำฟ้อง และอาจใช้สนับสนุนพยานหลักฐานโจทก์เกี่ยวกับการทุจริตของจำเลยที่ 2 ไม่ใช่การนำสืบนอกฟ้องนอกประเด็น อุทธรณ์ของโจทก์ที่ว่า ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยพยานหลักฐานขัดกับสำนวน เนื่องจากพยานหลักฐานโจทก์ฟังได้ว่าพฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 เป็นการร่วมกันกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 หรือจำเลยที่ 2 กระทำความผิดหรือรู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ 1 กระทำความผิด อันเป็นการร่วมกันกระทำทุจริตและผิดสัญญาจ้างแรงงานต่อโจทก์ เป็นอุทธรณ์ที่ขอให้ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเคราะห์ว่าคำพิพากษาศาลแรงงานกลางชอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 หรือไม่ อุทธรณ์ของโจทก์เป็นอุทธรณ์ในข้อกฎหมาย ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง คำพิพากษาศาลแรงงานกลางในส่วนของการวินิจฉัยประเด็นแห่งคดีจะต้องมีเหตุผลแห่งคำวินิจฉัย เพื่อให้ทราบศาลแรงงานได้นำข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใดเป็นหลักในการวินิจฉัยคดีและถูกต้องตามหลักเกณฑ์ในการรับฟังพยานหลักฐานและการแปลความบทบัญญัติของกฎหมายหรือไม่ คดีนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า มีการสร้างรายการเงินฝากในบัญชีตั้งพัก เพื่อโอนเงินมาเข้าบัญชีของจำเลยทั้งสองกับพวก โดยในส่วนของจำเลยที่ 2 ได้รับโอนเงินของโจทก์เข้าบัญชีถึง 2 ครั้ง จำนวน 240,000 บาท และ 250,000 บาท แต่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยลอย ๆ เพียงว่า โจทก์ไม่มีพยานบุคคลมานำสืบให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองได้ร่วมกันกระทำความผิด มิได้วินิจฉัยถึงพยานเอกสารอื่นว่าไม่อาจรับฟังเชื่อมโยงว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันทุจริตเงินตามคำฟ้อง เพราะเหตุใด นอกจากนั้น เงินที่โอนเข้าบัญชีจำเลยที่ 2 รวมสองครั้งมิใช่เงินจำนวนเล็กน้อย

จำเลยที่ 2 ย่อมต้องให้ความสำคัญและยอมรับว่าเงินดังกล่าวมีที่มาอย่างไร แต่ศาลแรงงานกลางกลับวินิจฉัยเพียงว่าเงินที่เข้าบัญชีจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 ได้ถอนให้จำเลยที่ 1 ไปจึงฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 เอาเงินของโจทก์ไปโดยทุจริตเป็นการผิดสัญญาจ้างแรงงานต่อโจทก์ แต่ฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมกันกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 หรือรู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ 1 กระทำความผิดเท่านั้น โดยไม่วินิจฉัยว่าจำเลยที่ 2 ทราบถึงที่มาของการโอนเงินดังกล่าวอย่างไรเพื่อให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 หรือไม่ เช่นนี้ แม้คำพิพากษาศาลแรงงานกลางจะยังไม่ถึงกับเป็นการวินิจฉัยขัดกับพยานหลักฐานในสำนวนดังที่โจทก์อุทธรณ์ แต่ก็เป็นคำพิพากษาที่มีได้แสดงข้อเท็จจริงที่ฟังได้โดยสรุปและคำวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีพร้อมด้วยเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยในประเด็นว่า จำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมกระทำละเมิดกับจำเลยที่ 1 หรือรู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ 1 กระทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่ จึงเป็นคำพิพากษาที่ไม่ชอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าเสียหาย 490,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยที่ 1 ขาดนัด จำเลยที่ 2 ให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหาย 490,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (วันที่ 12 ธันวาคม 2561) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษณ์คดีแรงงานพิพากษายกอุทธรณ์ของโจทก์ โจทก์ฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติและปรากฏข้อเท็จจริงที่คู่ความโต้แย้งกันว่า โจทก์ประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์ ทำข้อมูลด้านการเงินใช้บัญชีชื่อ ธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นบัญชีบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับธุรกรรมการซื้อขายเงินตราต่างประเทศ จำเลยที่ 2 เริ่มทำงานเป็นพนักงานโจทก์เมื่อเดือนกันยายน 2557 ในตำแหน่งพนักงานเดินเอกสาร ต่อมาวันที่ 1 เมษายน 2558 จำเลยที่ 2 ย้ายมาทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยเจ้าหน้าที่ธนาคาร สังกัดฝ่ายบัญชีและเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของจำเลยที่ 1 ในการทำงานจำเลยที่ 2 จะมีรหัสเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ของโจทก์ซึ่งเป็นความลับเฉพาะตัว ไม่สามารถบอกรหัสให้บุคคลอื่นทราบ ทั้งห้ามนำรหัสไปให้บุคคลอื่นเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ของโจทก์ การตั้งรายการอัตโนมัติจะต้องมีการบันทึกข้อมูล โดยผู้ทำรายการและมีผู้อนุมัติรายการ แต่ละคนจะมีรหัสประจำตัวซึ่งต้องเก็บไว้เป็นความลับ ผู้อนุมัติรายการไม่สามารถบันทึกข้อมูลเพื่อทำรายการได้ต้องเป็นคนละคนกับผู้ทำรายการ วันที่ 2 พฤษภาคม 2560 มีการตั้งระบบอัตโนมัติล่วงหน้าให้ทำรายการโดยการหักกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศเพื่อโอนเข้าบัญชีตั้งพักชื่อบัญชีธนาคารแห่งประเทศไทย หน้าจอคอมพิวเตอร์ระบุว่ามีบุคคลเข้าไปดำเนินการแต่ไม่ได้รับรหัสของผู้เข้าไปดำเนินการ วันที่ 3 พฤษภาคม 2560 มีการทำบัญชีอัตโนมัติล่วงหน้า ล้างรายการเงินฝากในบัญชีตั้งพักดังกล่าว เพื่อโอนเงินมาเข้าบัญชีจำเลยที่ 2 จำนวน 240,000 บาท จำเลยที่ 1 จำนวน 309,500 บาท และคุณบุญนุช ซึ่งเป็นพนักงานโจทก์อีกคนหนึ่ง จำนวน 200,000 บาท แล้วบุคคลทั้งสามได้มีการถอนเงินดังกล่าวออกจากบัญชีของแต่ละคน วันที่ 3 กรกฎาคม 2560 มีการตั้งระบบอัตโนมัติล่วงหน้าให้ทำรายการโดยการหักกำไรจากบัญชีอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศเพื่อโอนเข้าบัญชีตั้งพักชื่อบัญชีธนาคารแห่งประเทศไทย วันที่ 4 กรกฎาคม

2560 มีการตั้งบัญชีฝากไว้เช่นกันโดยล้างรายการเงินฝากในบัญชีตั้งฝากดังกล่าวเพื่อโอนเงินมาเข้าบัญชีจำเลยที่ 1 จำนวน 290,000 บาท และจำนวน 272,500 บาท เข้าบัญชีจำเลยที่ 2 จำนวน 250,000 บาท รวมเป็นเงิน 601,450 บาท และจำนวน 211,050 บาท จากการตรวจสอบว่าใครเป็นผู้ทำรายการและอนุมัติรายการพบว่าการแก้ไขข้อมูลและมีการโอนเงินเข้าบัญชีของจำเลยที่ 1 และที่ 2 และบุคคลทั้งสองได้มีการถอนเงินดังกล่าวออกจากบัญชีของแต่ละคนแล้ว วันที่ 9 สิงหาคม 2560 จำเลยทั้งสองมีหนังสือชี้แจงไปยังโจทก์ว่าจำเลยที่ 2 ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นในการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 แล้วศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า โจทก์ไม่มีพยานบุคคลมานำสืบให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองได้ร่วมกันกระทำความผิดหรือจำเลยที่ 2 กระทำความผิดหรือรู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ 1 กระทำความผิด คงได้ความเพียงว่าตามวันเวลาที่เกิดเหตุดังกล่าวข้างต้นมีการกระทำของบุคคลตั้งระบบอัตโนมัติล่วงหน้าให้ทำรายการโดยการหักกำไรจากบัญชีอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศเพื่อโอนเข้าบัญชีตั้งฝากซื้อบัญชีธนาคารแห่งประเทศไทย หน้าจอคอมพิวเตอร์ระบุว่ามี การเข้าไปดำเนินการแต่ไม่ได้ระบุรหัสของผู้เข้าไปดำเนินการ มีการทำบัญชีอัตโนมัติล่วงหน้าล้างรายการเงินฝากในบัญชีตั้งฝากซื้อบัญชีธนาคารแห่งประเทศไทยเพื่อโอนเงินมาเข้าบัญชีจำเลยที่ 2 คุณบุญนุช ซึ่งเป็นพนักงานโจทก์อีกคนหนึ่งและจำเลยที่ 1 แล้วบุคคลทั้งสามได้มีการถอนเงินออกจากบัญชีของแต่ละคน โดยเงินที่เข้าบัญชีจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 ได้ถอนให้จำเลยที่ 1 ไป จึงฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 เอาเงินของโจทก์ไปโดยทุจริต เป็นการผิดสัญญาจ้างแรงงานต่อโจทก์ และกระทำความผิดทำให้โจทก์เสียหาย แต่ฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกันกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 หรือจำเลยที่ 2 กระทำความผิดหรือรู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ 1 กระทำความผิดโดยจำเลยที่ 2 เปิดเผยรหัสเข้าถึงข้อมูลให้จำเลยที่ 1 รู้เป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 กระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นได้ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า โจทก์อุทธรณ์ว่า ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยคดีขัดกับพยานหลักฐานในสำนวนที่โจทก์นำสืบมารับฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ทราบดีว่าเงินที่โอนเข้าบัญชีของจำเลยที่ 2 เป็นเงินที่มาจากบัญชีตั้งฝากซื้อบัญชีธนาคารแห่งประเทศไทยของโจทก์ ไม่ใช่เงินของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 ต้องรายงานให้โจทก์ทราบ และจำเลยที่ 2 ไม่มีสิทธิรับโอนเงินดังกล่าวไว้ แต่จำเลยที่ 2 ไม่ได้แจ้งโจทก์กลับถอนเงินไปให้จำเลยที่ 1 และพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาแสดงว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้ทำรายการหรือนำรหัสประจำตัวของตนเองให้จำเลยที่ 1 ดำเนินการทำรายการ พฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 จึงเป็นการร่วมกันกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 หรือจำเลยที่ 2 กระทำความผิดหรือรู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ 1 กระทำความผิดโดยจำเลยที่ 2 เป็นผู้บันทึกข้อมูลในเครื่องคอมพิวเตอร์ของโจทก์ให้แก่จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้เงินไปจากโจทก์ อันเป็นการร่วมกันกระทำทุจริตและผิดสัญญาจ้างแรงงานต่อโจทก์นั้น เป็นการอุทธรณ์โต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลางที่ฟังข้อเท็จจริงว่าข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกันกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดหรือรู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ 1 กระทำความผิดโดยจำเลยที่ 2 เปิดเผยรหัสเข้าถึงข้อมูลให้จำเลยที่ 1 รู้เป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามฟ้องได้ จึงเป็นการอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ซึ่งต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 54 วรรคหนึ่ง ส่วนที่โจทก์อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกันกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ตามฟ้อง เพราะผู้ทำรายการหักกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศได้มีเพียงจำเลยที่ 2 เหตุที่โจทก์ตรวจพบการกระทำผิดของจำเลยทั้งสองตามฟ้อง เนื่องจากก่อนหน้านั้น โจทก์พบการบันทึกรายการค่าตรวจสอบบัญชี จำนวน 700,000 บาท

เศษ ที่มีการระบุรหัสประจำตัวพนักงานของจำเลยทั้งสองว่าเป็นผู้ร่วมกันทำรายการอันเป็นเท็จ แต่มีการแก้ไขข้อมูลเพื่อมิให้ถูกตรวจสอบได้นั้น เป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบใน ศาลแรงงานกลาง ซึ่งต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 54 วรรคหนึ่ง คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกว่า อุทธรณ์ของโจทก์ เกี่ยวกับการกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบใน ศาลแรงงานกลางหรือไม่ เห็นว่า การที่ศาลจะรับฟังพยานหลักฐานโดยย่อจะต้องพิจารณาว่า พยานหลักฐานนั้นเกี่ยวกับประเด็นในคดีหรือไม่ หากพยานหลักฐานใดไม่เกี่ยวกับประเด็นหรือนอกประเด็น แม้คู่ความจะนำสืบกล่าวอ้างพยานหลักฐานนั้นต่อศาล ศาลย่อมมีอำนาจที่จะไม่ รับฟังพยานหลักฐานนั้น คดีนี้โจทก์บรรยายคำฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันทุจริตต่อโจทก์ โดยจำเลยที่ 1 ตั้งระบบอัตโนมัติในเครื่องคอมพิวเตอร์และบันทึกข้อมูลในระบบว่ามีการหักเงิน บางส่วนของบัญชีกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ แล้วนำไปตั้งพักไว้ในบัญชีตั้งพัก ของธนาคารโจทก์ หลังจากนั้นได้ล้างรายการเงินฝากของโจทก์โดยจำเลยที่ 1 ไม่มีอำนาจ แล้วโอน เงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 2 ได้เบิกถอนเงินจากบัญชีของตนไป การที่โจทก์ นำสืบถึงการกระทำของจำเลยที่ 2 ที่เกี่ยวข้องกันค่าตรวจสอบบัญชี จำนวน 700,000 บาท เศษ โดยมีการระบุถึงรหัสประจำตัวพนักงานของจำเลยที่ 2 เป็นผู้บันทึกข้อมูล และจำเลยที่ 1 เป็น ผู้อนุมัติรายการ ต่อศาลแรงงานกลาง จึงเป็นการนำสืบถึงรายละเอียดในการทำความผิดของ จำเลยทั้งสอง ซึ่งแม้ไม่ได้กล่าวบรรยายไว้ในคำฟ้องก็สามารถนำสืบได้ เนื่องจากการตรวจสอบเรื่อง ค่าตรวจสอบบัญชี จำนวน 700,000 บาท เศษ เป็นเรื่องความเป็นมาที่โจทก์ตรวจพบการทุจริต ของจำเลยทั้งสองก่อนหน้าที่จะมีการกระทำผิดตามคำฟ้อง และอาจใช้สนับสนุนพยานหลักฐาน โจทก์เกี่ยวกับการทุจริตของจำเลยที่ 2 ตามคำฟ้องได้ ไม่ใช่การนำสืบนอกฟ้องนอกประเด็น แต่อย่างใด ดังนั้น การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นข้อที่โจทก์ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบใน ศาลแรงงานกลาง ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์วินิจฉัยว่า เรื่องดังกล่าวเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากัน มาแล้วโดยชอบและไม่รับวินิจฉัยให้แก่โจทก์นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ ฟังขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการสุดท้ายว่า อุทธรณ์ของโจทก์ว่า คำพิพากษาของศาลแรงงานกลางชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เป็นอุทธรณ์ในข้อกฎหมายหรือ อุทธรณ์ในข้อเท็จจริง เห็นว่า โจทก์อุทธรณ์โดยสรุปว่า ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยพยานหลักฐานขัด กับสำนวน เนื่องจากพยานหลักฐานของโจทก์ฟังได้ว่า เมื่อเดือนสิงหาคม 2560 ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ โจทก์ตรวจพบการทำทุจริตของพนักงานเนื่องจากสำนักงานตรวจสอบบัญชีภายนอกแจ้งว่ามี รายการค่าตรวจสอบบัญชี จำนวน 700,000 บาท เศษ แต่สำนักงานตรวจสอบบัญชีไม่ได้รับเงิน ดังกล่าว โจทก์ตรวจพบว่ามี การทำบันทึกค่าตรวจสอบบัญชีเป็นเท็จขึ้น โดยมีจำเลยที่ 2 เป็น ผู้บันทึกข้อมูล และจำเลยที่ 1 เป็นผู้อนุมัติ แต่มีการลบข้อมูลการทำรายการดังกล่าวออกไปเพื่อให้ โจทก์ไม่สามารถตรวจสอบการทำรายการดังกล่าว สำหรับเหตุตามคำฟ้องคดีนี้ โจทก์ตรวจพบว่ามี การตั้งระบบอัตโนมัติในเครื่องคอมพิวเตอร์และบันทึกข้อมูลในระบบว่ามีการหักเงินบางส่วน ของ บัญชีกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ แล้วนำไปตั้งพักไว้ในบัญชีตั้งพักของธนาคาร โจทก์สองครั้ง และโจทก์พบว่ามี การล้างรายการเงินฝากในบัญชีตั้งพักของโจทก์แล้วโอนเงินเข้า บัญชีเงินฝากของจำเลยทั้งสองกับพวก หลังจากนั้น จำเลยที่ 2 เบิกถอนเงินจากบัญชีของตนเองไป โดยจำเลยที่ 2 ทราบดีว่าเงินที่โอนเข้าบัญชีของจำเลยที่ 2 ไม่ใช่เงินของจำเลยที่ 1 ดังที่ให้การต่อสู้

คดี แต่เป็นเงินที่มาจากบัญชีตั้งพักชื้อบัญชีธนาคารแห่งประเทศไทยของโจทก์ ซึ่งจำเลยที่ 2 ต้องรายงานให้โจทก์ทราบ และจำเลยที่ 2 ไม่มีสิทธิรับโอนเงินดังกล่าวไว้ แต่จำเลยที่ 2 ไม่ได้แจ้งโจทก์ กลับถอนเงินไปให้จำเลยที่ 1 และพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาแสดงว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้ทำรายการด้วยตนเองหรือนำรหัสประจำตัวของตนเองให้จำเลยที่ 1 ดำเนินการทำรายการดังกล่าวด้วย พฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 จึงเป็นการร่วมกันกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 หรือจำเลยที่ 2 กระทำความผิดหรือรู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ 1 กระทำความผิด อันเป็นการร่วมกันกระทำความผิด และผิดสัญญาจ้างแรงงานต่อโจทก์นั้น ดังนี้ อุทธรณ์ของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอุทธรณ์ที่ขอให้ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิจารณาคดีว่า คำพิพากษาศาลแรงงานกลางชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 หรือไม่ แม้ในอุทธรณ์ของโจทก์บางตอนจะอ้างคำเบิกความพยานบุคคลและพยานเอกสารต่าง ๆ มาด้วย แต่เป็นการอ้างเพื่อแสดงให้เห็นว่า ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์เห็นว่าคำพิพากษาศาลแรงงานกลางวินิจฉัยไม่ครบประเด็นอย่างไร และข้อเท็จจริงที่ศาลแรงงานกลางรับฟังไม่เป็นไปตามพยานหลักฐานที่คู่ความนำสืบไว้ในสำนวนอย่างไร อุทธรณ์ของโจทก์เป็นอุทธรณ์ในข้อกฎหมาย ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิจารณาคดีชั้นอุทธรณ์ของโจทก์เป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้นเช่นกัน แต่เมื่อคดีขึ้นสู่ศาลฎีกาและมีข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์แล้ว เพื่อให้การพิจารณาคดีเป็นไปด้วยความรวดเร็ว ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยไปเสียทีเดียวโดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิจารณาคดีชั้นอุทธรณ์ โดยปัญหาว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 หรือรู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ 1 กระทำความผิดต่อโจทก์หรือไม่ และคำพิพากษาศาลแรงงานกลางชอบด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลแรงงานให้ทำเป็นหนังสือและต้องกล่าวหรือแสดงข้อเท็จจริงที่ฟังได้โดยสรุปและคำวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีพร้อมด้วยเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยนั้น ดังนั้น คำพิพากษาศาลแรงงานในส่วนของการวินิจฉัยประเด็นแห่งคดีจะต้องมีเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยเพื่อให้ทราบว่าศาลแรงงานได้นำข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใดเป็นหลักในการวินิจฉัยคดีและถูกต้องตามหลักเกณฑ์ในการรับฟังพยานหลักฐานและการแปลความบทบัญญัติของกฎหมายหรือไม่ คดีนี้ ศาลแรงงานกลางรับฟังข้อเท็จจริงในเบื้องต้นว่า การตั้งรายการอัตโนมัติจะต้องมีการบันทึกข้อมูล โดยผู้ทำรายการคนหนึ่ง และมีผู้อนุมัติรายการอีกคนหนึ่ง แต่ละคนจะมีรหัสประจำตัวที่ต้องเก็บไว้เป็นความลับ ผู้อนุมัติรายการไม่สามารถบันทึกข้อมูลเพื่อทำรายการได้ ต้องเป็นคนละคนกับผู้ทำรายการ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า โจทก์ตรวจพบว่าการตั้งระบบอัตโนมัติล่วงหน้าให้ทำรายการโดยการหักกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศเพื่อโอนเข้าบัญชีตั้งพักชื้อบัญชีธนาคารแห่งประเทศไทย หน้าจอคอมพิวเตอร์ระบุว่ามิบุคคลเข้าไปดำเนินการแต่ไม่ได้ระบุรหัสของผู้เข้าไปดำเนินการ และมีการล้างรายการเงินฝากในบัญชีตั้งพักดังกล่าว เพื่อโอนเงินเข้าบัญชีของจำเลยทั้งสองกับพวก โดยในส่วนของจำเลยที่ 2 ได้รับโอนเงินของโจทก์เข้าบัญชีถึง 2 ครั้ง จำนวน 240,000 บาท และจำนวน 250,000 บาท แต่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยลอย ๆ เพียงว่า โจทก์ไม่มีพยานบุคคลมานำสืบให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองได้ร่วมกันกระทำความผิดคงได้ความเพียงพอ ตามวันเวลาที่เกิดเหตุดังกล่าวมีการกระทำของบุคคลตั้งระบบอัตโนมัติล่วงหน้าให้ทำรายการโดยการหักกำไรจากบัญชีอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศเพื่อโอนเข้าบัญชีตั้งพักชื้อบัญชีธนาคารแห่งประเทศไทย หน้าจอคอมพิวเตอร์ระบุว่ามีการเข้าไปดำเนินการ แต่ไม่ได้ระบุรหัสของผู้เข้าไปดำเนินการเท่านั้น

แต่ศาลแรงงานกลางมิได้วินิจฉัยถึงพยานเอกสารอื่นว่า ไม่อาจรับฟังเชื่อมโยงว่าจำเลยทั้งสอง
ร่วมกันทุจริตเงินตามคำฟ้องเพราะเหตุใด รวมถึงเอกสารหมาย จ.21 ซึ่งเป็นหลักฐานที่โจทก์นำสืบ
พฤติการณ์แห่งคดีว่าจำเลยทั้งสองเคยร่วมกันทำรายการอันเป็นเท็จมาก่อนเกิดเหตุ แม้ในครั้ง
เกิดเหตุ จะไม่พบรหัสของผู้เข้ามาดำเนินการ แต่จำเลยที่ 2 ก็ได้รับโอนเงินของโจทก์เข้าบัญชี
ตนเอง นอกจากนั้น เงินที่โอนเข้าบัญชีของจำเลยที่ 2 รวมสองครั้งมีใช้เงินจำนวนเล็กน้อย จำเลยที่
2 ย่อมต้องให้ความสำคัญและย่อมทราบว่าเงินดังกล่าวมีที่มาอย่างไร ซึ่งโจทก์ฟ้องและนำสืบแล้ว
ว่า เมื่อมีการล้างรายการเงินฝากในบัญชีตั้งพักชื่อบัญชีธนาคารแห่งประเทศไทย เพื่อโอนเงินมา
เข้าบัญชีจำเลยที่ 2 จำนวนสองครั้งข้างต้น จำเลยที่ 2 ย่อมทราบว่าเงินดังกล่าวเป็นของโจทก์
เพราะมีรหัสการโอนเงินระบุกำกับไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นเงินที่โอนมาจากบัญชีของโจทก์ แต่
ศาลแรงงานกลางกลับวินิจฉัยเพียงว่าเงินที่เข้าบัญชีจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 ได้โอนให้จำเลยที่ 1 ไป
จึงฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 เอาเงินของโจทก์ไปโดยทุจริตเป็นการผิดสัญญาจ้างแรงงานต่อโจทก์ แต่ฟัง
ไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมกันกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 หรือรู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ 1
กระทำความผิดเท่านั้น โดยไม่วินิจฉัยว่าจำเลยที่ 2 ทราบถึงที่มาของการโอนเงินดังกล่าวอย่างไร
เพื่อให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 หรือไม่ เช่นนี้ แม้
คำพิพากษาศาลแรงงานกลางจะยังไม่ถึงกับเป็นการวินิจฉัยขัดกับพยานหลักฐานในสำนวนดังที่
โจทก์อุทธรณ์ แต่ก็คำพิพากษาที่มีได้แสดงข้อเท็จจริงที่ฟังได้โดยสรุปและคำวินิจฉัยในประเด็น
แห่งคดีพร้อมด้วยเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยในประเด็นว่า จำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมกระทำละเมิดกับจำเลย
ที่ 1 หรือรู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ 1 กระทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่ จึงเป็นคำพิพากษาที่ไม่ชอบด้วย
พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง
ชอบที่ศาลฎีกาจะมีคำสั่งยกคำพิพากษาศาลแรงงานกลางในส่วนนี้เสีย ตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาคความแพ่ง มาตรา 243 (1) และมาตรา 252 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงาน
และวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 57/1 วรรคสอง อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของ
ศาลฎีกา มีการประกาศใช้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ.
2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 โดยพระราชกำหนดดังกล่าวได้แก้ไข
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 วรรคหนึ่ง เป็นผลให้ดอกเบี้ยผิดนัด
ปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่
กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี
ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยเอง
และกำหนดดอกเบี้ยให้เป็นไปตามพระราชกำหนดดังกล่าวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง มาตรา 142 (5) มาตรา 246 และมาตรา 252 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้ง
ศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 57/1 วรรคสอง จึงให้คิดดอกเบี้ย
ระหว่างผิดนัดสำหรับค่าเสียหายที่จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง
จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลัง
ปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี แต่ต้องไม่เกิน
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอท้ายฟ้องของโจทก์ นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไป
จนกว่าจะชำระหนี้เสร็จ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีขำัญญพิเศษและยก
คำพิพากษาศาลแรงงานกลางในส่วนที่ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โดยให้ย้อนสำนวนให้
ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงใหม่ในประเด็นว่า จำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมกระทำละเมิดกับจำเลยที่ 1

หรือรู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ 1 กระทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่ แล้วพิพากษาใหม่ตามรูปคดี และให้จำเลยที่ 1 ชำระดอกเบี้ยของค่าเสียหายในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (วันที่ 12 ธันวาคม 2561) จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี แต่ไม่เกินอัตราดอกเบี้ยตามคำขอท้ายฟ้องโจทก์ นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง

องค์คณะ

เอกวิทย์ วัชวลคุ · โชติวัฒน์ เหลืองประเสริฐ · นพเรศ พันธุ์นรา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1800/2565>